שבועות שתים פרק ראשון שבועות י.

ניכפרו אדיום הכפורים. על כפרת שעיר הנעשה במזון שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף: **הא אמרינן.** לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ואע"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב הא איתקוש להדדי כדאמר במתני' [כ.]: **קס"ד כל חד וחד מחבריה גמר.**

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ר"ח. ואם תאמר ה"ל דבר הלמד בג"ש דר"ח מלין ומחזר ומלמד אדרגלים בהיקש ופלוגתא היא דרב פפא ומר זוטרא באיהו מקומן (זבחים דף כ.) ואי הוה אמר דפנימי נמי אתקוש בהאי היקשא דמועדות שהוחזר בסדר קרבן מוספין דכתיב מלבד חטאת הכפורים הוה אתי שפיר דהשתא איתקש רגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אבל קשה לר"ש בן יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים מכפרים אטהור שאכל הטמא היכי יליפינן הא בהיקש מר"ח ר"מ גופיה לא יליפינן ביה הך כפרה אלא מג"ש מלין וע"ק אי פנימי נמי איתקש בהאי היקשא אמאי איצטריך לרבי יהודה חטאת ה' חטאת שאין מכיר בו אלא ה' הא איתקש ר"מ ורגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו וליכא לאוקמה בהו אלא באין בה ואין בה וי"ל דאין לאו עבודה היא אלא מכשיר מחזר ומלמד דהא דלמד אינו מחזר ומלמד היינו בעבודה עצמה אבל קשיא לר"מ היכי יליף בר"ח ורגלים אין בה ויש בה מחילון הא מילון גופיה לא גמרינן אלא משעיר הפנימי שמכפר על דבר שיש בה ידיעה ותירץ ר"מ בספר איסר דכיון דהך היקשא דמועד הוי היקשא גמור למילון ורגלים מר"מ לענין חטאת שאין מכיר בו אלא ה' דכתיב ביה בהדיא עבדינן היקשא לכולה מילתא אפילו לדברים דלא גמר אלא בהיקש ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק מיזהו מקומן (שם דף מ.):

קס"ד דבל חד וחד מחבריה גמר **איני והאמר רבי יוחנן** וכו'. השתא לא קשיא עלרת ויום הכפורים מא"ל כדפריך בסמוך משום דכיון דכל חד וחד מחבריה גמר אפילו להך דלא כתב ביה נמי שעיר ושעיר ליף מהך דלעיל הואיל והך דלקמיה כתב ושעיר אבל לקמן פריך שפיר דכיון דכולהו מר"ח גמרי לא מצי למילף עלרת ויום הכפורים דלא כתב בהו ושעיר הואיל ויש הפסק ביניה ובין ר"ח:

אלא דרגלים **ניכפרו אדר"ח.** הא דלא פשיטא ליה דרשה דאותה כמו דרשה דעון משום דר"ש בן יהודה דרים עון ולא דרים אותה וכן צריך לפרש בסמוך גבי דרשה דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת בשנה מדרשה דאחת יכפר:

מ)מהו שיקרבו זה בזה. של ר"מ זה בר"ח אמר אי של רגל זה ברגל אמר נימא לכולהו שיקרבו ומימה דבעיא היא בפ"ק דזבחים (דף י.) אי מכפר עולה אעשה דלאחר הפרשה והשתא אי לא מכפר האך יקרב הא לא הופרש על טומאה שאירעה בין זה לזה וי"ל דהכא כיון דאאב נעקר הפרשתו ואחר שהופרש במקומו כיפר על עבירות שהיה לו לזה לכפר וכשיבא ר"ח תחול עליו הפרשה לעבירות שעברו קודם לכן והא דמייתי התם מבכשי עלרת ולא אמרי' כשנאמט הראשון אינגלאי מילתא שלא תחול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאבד דבכשי עלרת על דעת כן הופרשו שישחטו זה אחר זה:

אותה

אלא אחת בשנה תניא נמי הכי על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף ועל טהור שאכל את הטמא שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים ושעיר הנעשה בחוץ מכפרין דברי ר' מאיר ואילו שעיר הנעשה בפנים [מ]שיירה וכפרתן נמי שיירה: היה ר' שמעון אומר שעירי ראשי חדשים מכפרין על טהור שאכל את הטמא כו': בשלמא דראשי חדשים לא מכפרי אדרגלים דאמר קרא עון עון אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות אלא דרגלים ניכפרו אדראשי חדשים אמר קרא אותה נושא עון ואין אחר נושא עון בשלמא דרגלים לא מכפרין אדיום הכפורים דאמר קרא אחת בשנה [נ]כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אלא דיום הכפורים ניכפרו אדרגלים אמר קרא אחת [נ]כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות והא כי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים הוא דכתיב אמר קרא [ס]מלבד חטאת

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן [1]אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיום הכפורים הא אמרי' [2]אחת בשנה [נ]כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו': [3]אמר ר' חמא בר ר' חנינא מאי טעמא דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו כל השעירים זה לזה [4]וי"ו מוסיף על ענין ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר [5]והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד הא לא קשיא כולהו מקמא גמרי תינח כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויוה"כ דלא כתב ביה ושעיר מנלן אלא [6]אמר ר' יונה אמר קרא [3]אלה תעשו לה' במועדיכ' [7]הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה: והא ר"ח לאו מועד הוא איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי [8]דאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מליוהו דכתיב [4]קרא עלי מועד לשבור בחורי אמר רבי יוחנן ומודה ר"מ בשעיר הנעשה בפנים שהוא אינו מכפר כפרתן והן אינן מכפרין כפרתו הוא אינו מכפר כפרתן כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הן אינן מכפרין כפרתו אמר קרא אחת בשנה כפרה זו לא תהא

ואחטאת

הכא כיון דאאב נעקר הפרשתו ואחר שהופרש במקומו כיפר על עבירות שהיה לו לזה לכפר וכשיבא ר"ח תחול עליו הפרשה לעבירות שעברו קודם לכן והא דמייתי התם מבכשי עלרת ולא אמרי' כשנאמט הראשון אינגלאי מילתא שלא תחול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאבד דבכשי עלרת על דעת כן הופרשו שישחטו זה אחר זה:

אותה

מסורת הש"ס

א) [לעיל ח.], כ) [לעיל ט.], ג) [ינכמות ט. וש"כ], ד) זבחים מט.: [תמורה כח.], ה) [ר"ה ד.], ו) [עי' תוס' ע"ז מד. ד"ה ותנני], ז) פסחים עז. תענית כט., ח) כדפרי' הנרוקפא שיירי' וכפרתו, ט) [לעיל ח.], י) [שם], יא) [ומדבר יד], יב) [מכאן שיך לע"כ], יג) שיך למתני לעיל כ.,

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שעיר הוה מני למיכתב כולהו וכתיב ושעיר, וי"ו מוסיף על ענין ראשון להקיש (לעיל ט:). קרא עלי מועד. תמוז דשילוח מרגלים מלוי מליוהו וכלו מרגלים דיליהו כט' כתב בפרק בתרא דתענית, והוקבעה להם כו כביה לדורות, ויום עיטור החגים קרוי מועד (פסחים נח.). דאמר קרא אחת בשנה. תרי זימני מתיני אחת בשנה, וכפר אהרן על קרעתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפורים אחת בשנה יכפר, נרשיה דקרא סתם אחת לוכפר על קרעתיו ודרשינן מניה וכפר אחת, שאין כאן אלא כפרה אחת ולימד שאינו מכפר כפרה אחרת, וכפיסיה דקרא סתם יכפר לבשנה, לכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחד מכל קרבנות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלבד (לעיל ח:).

תורה אור

1. מדועֵ לא אֲכַלְתֶּם אֶת הַחַטָּאת בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא וְאֹתָהּ נָתַן לָכֶם לָשֵׂאת אֶת עֲוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יְיָ:
2. וְהֵיתָה זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה:
ויקרא י יז
ויקרא טז לד
3. אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיְיָ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם:
במדבר כט לט
4. סֵלָה כָּל אֹבְיבֵי עֹנִי בְּקִרְבִּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד לִשְׁבֹּר בְּחוּרַי גַּת דָּרַךְ אֹרְנִי לְבְתוּלַת בַּת יְהוּדָה: איכה א טו
5. שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד חַטֹּאת מִלְּבַד חַטֹּאת הַכִּפֻּרִים וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם:
במדבר כט יא

רבינו חננאל

ובציץ כתיב עון הקדשים ולא עון העדה. ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי טעמא ושעיר ר"י מוסיף ומקיש זה לזה. ואקשינן השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ר יוחנן דאין למדין למד מלמד בקדשים. ופרקינן כולהו משעיר קמא ילפי. ואקשינן והא שעיר יוה"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופריק ר' יונה אלה תעשו לה' במועדיכם הוקשו כל המועדים כולם זה לזה. ור"ח נמי אקרי מועד כדאביי דאמר (אמר) [כר] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ר יוחנן מודה היה ר' מאיר בשעיר של יוה"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתן. מאי טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יוה"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: **מתני'** היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים ברגלים. מהו שיקרבו שעירי הרגלים בר"ח. וכן שעיר ר"ח ברגלים. אמר להם יקרבו. הואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: **גמ'** בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com